

1° De zogenaamde noodzaak tot nieuwe contracten (“de verborgen agenda”)

Veruit de meeste gepensioneerden (en deelnemers) hebben geen contract met een Pensioenfonds (ondernemings- of bedrijfstak-). Hun rechten vloeien voort uit de verplichte deelneming in het betreffende pensioenfonds door het accepteren en ondertekenen van de arbeidsovereenkomst met de werkgever;

Mevrouw Kellerman van De Nederlandse Bank heeft in de loop van dit jaar in een interview met het Financieele Dagblad gewezen op de volgens haar noodzaak van nieuwe, ondertekende, contracten tussen deelnemers/gepensioneerden en het betreffende pensioenfonds. De verborgen agenda die mevr. Kellerman hiermee hoopt te realiseren is het transformeren van de rechten die (ex-)werknemers hebben op grond van Europees gemeenschapsrecht door hun werknemerschap, worden omgezet in '**consumentencontracten**' die qua rechten volstrekt vergelijkbaar zijn met **woekerpolissen**. Na ondertekening is immers iedere beroepsmogelijkheid op Europees recht verloren. DNB bevoordeelt hiermee op schaamteloze wijze haar achterban de financiële wereld. Deze smacht immers naar vers geld en krijgt op deze wijze langzamerhand de pensioenpotten in handen.

Volgens Europees gemeenschapsrecht kan echter niemand worden gedwongen tegen zijn belang en wens in een dergelijk nieuw contract te ondertekenen.

Op pag. 48 van de “Toelichting voorontwerp van wet ftk” staat vermeld “Naar verwachting zal de Hoge Raad binnen afzienbare termijn een uitspraak doen over de binding van pensioengerechtigden aan een wijziging van de pensioenovereenkomst”.

Ik heb de genoemde contactpersoon van SZW hierover benaderd. Ik heb echter geen reactie ontvangen. Het lijkt er dus op dat de Hoge Raad of nog geen uitspraak heeft gedaan, dan wel dat deze niet strookt met de intenties van het wetsvoorstel. Het minste wat verwacht mag worden is duidelijkheid hierin.

2° Twijfel aan de mogelijkheid tot daadwerkelijk beter rendement op de beleggingen in het 'reële' pensioencontract.

Het voorgestelde 'reële' contract gaat uit van de vooronderstelling dat meer risico in de beleggingen de kans op een hoger rendement vergroot. Dat is een algemene waarheid waarvoor echter weinig hard bewijs bestaat. Uitgebreid Amerikaans onderzoek naar rendementsverschillen tussen aandelen en obligaties gedurende vele jaren, hebben geen eenduidige resultaten laten zien.

In een tijd waarin de beurshandel hoofdzakelijk bestaat uit algoritmische handel, waarbij de nabijheid tot de beursvloer essentieel is, is het een onmogelijkheid dat een Nederlands pensioenfonds gemiddeld over een langere periode een beter rendement kan halen dan het beursgemiddelde. Het is meer dan waarschijnlijk en zelfs een zekerheid dat het hogere risico ook daadwerkelijk gaat resulteren in juist **lagere** rendementen. Zou er ook maar één product op de beurs zijn dat daadwerkelijk bewezen beter presteert, dan zou alle beursgeld onmiddellijk naar dat product vloeien.

Het nieuwe reële contract is dus gebaseerd op de fata morgana, dat er wonderrendementen zouden kunnen worden bereikt. Het is gewoon een voorbeeld van een foutieve denkveronderstelling en denkwijze.

Veel beter zou zijn de daadwerkelijke noodzaak tot herziening van het stelsel opnieuw te bezien juist ook nu de rente lijkt te gaan oplopen.

Dat ook in het licht van de DNB cijfers dat (2011) ongeveer 130 miljard euro aan bezittingen bij de pensioenfondsen niet waren meegenomen bij de berekening van de dekkingsgraden. DNB heeft geen actie ondernomen om hierin correctie aan te brengen. Verreweg de meest fondsen zullen uit de gevarezone van een te lage dekkingsgraad komen indien die niet mee gerekende bezittingen wel worden meegeteld.